

De oplichters

De oplichters

Martin Brouwers

Ook verschenen in deze reeks:

Avontuur in Londen
Gewetenloos
Topgeheim
Ijskoud
De Roemeense kwestie
Jim en de cyborg
Het duistere geheim
Bloedheet

Martin Brouwers

Coverontwerp: Brave New Books/Martin Brouwers

ISBN: 9789402198591

Uitgeverij: Brave New Books

© 2019 Martin Brouwers

2e druk 2025

*www.bravenewbooks.nl/martinbrouwers
martinbrouwersboeken@gmail.com*

INHOUD

- 1. Een goede daad**
- 2. Mystrieuze ontwikkelingen**
- 3. Ook Karin is nieuwsgierig**
- 4. Domper**
- 5. Vervelende verrassingen**
- 6. De buit, en Johnny, worden binnengehaald**
- 7. Nog meer problemen!**
- 8. Jim krijgt op zijn kop**
- 9. De mislukte vlucht**
- 10. Achtervolging**
- 11. Rustig vaarwater**
- 12. Het plan ontvouwt zich**
- 13. Stilte voor de storm!**
- 14. "Winterfestival"**
- 15. Vermist**
- 16. De grote zoektocht**
- 17. Bruinsma op de vlucht**
- 18. Jim, waar ben je?**
- 19. Actie**
- 20. Een kat en muis spel**
- 21. Eindelijk tijd voor koffie!**

1. Een goede daad

Daar begon het allemaal mee: een goede daad. Een goede daad op een koude winterdag. De negentienjarige Jim Callahan was weer eens de goedheid zelf toen hij op een vrijdag na schooltijd op zijn mountainbike naar huis fietste en zag hoe een oude vrouw op het trottoir struikelde over een omhoogstaande tegel en languit tegen de vlakte ging. De inhoud van haar handtas lag plotseling overal om haar heen. Jim zette zijn fiets op het trottoir op de standaard, zette zijn rugzak ernaast en bukte zich om de vrouw een helpende hand te bieden.

‘Gaaf het, mevrouw?’ vroeg hij meelevend. ‘Zal ik u even helpen?’

‘Het lukt wel, hoor,’ antwoordde de vrouw zachtjes en probeerde op te staan.

Jim ondersteunde haar toch maar onder haar arm en probeerde haar overeind te helpen. Langzaam en kreunend lukte het haar zich op te richten en uiteindelijk stond ze weer op haar benen.

‘Dat was een gemene val. Ik zag het gebeuren,’ zei hij.

‘Oh, mijn spulletjes...’ zei de oude dame toen ze de inhoud van haar tas verspreid over het trottoir zag liggen.

‘Ik zal u even helpen...’ zei Jim en bukte zich om alles bij elkaar te zoeken en weer in de handtas te doen.

Inmiddels kwam een jonge vrouw aanlopen die schijnbaar eveneens een handje wilde helpen en op enige afstand keek een oude man toe.

‘Nee! Nee!’ krijsde de oude vrouw. ‘Dat hoeft niet! Dat lukt me zelf wel...’ en ze bukte zich plots vrij gemakkelijk.

Zowel Jim als de jonge vrouw schrokken van haar harde stem. Jim trok zijn handen terug en stond weer op. Inmiddels had hij al enkele spulletjes, zoals een spiegeltje, een borstel en een zakdoek terug in de tas gedaan, maar hij liet de oude vrouw verder maar begaan.

Hij verbaasde zich erover dat ze inderdaad in staat was zo gemakkelijk te bukken en de overige spulletjes op te rapen. Maar er was iets waar hij zich nog meer over verbaasde.

Wat hij tussen de spulletjes op de grond had zien liggen, kort voor het met een snelle beweging samen met andere spulletjes in haar handtas verdween, deed bij hem alarmbellen afgaan.

Nee, dat kon toch niet waar zijn?

Maar hij wist zeker dat hij het goed gezien had.

Wat de vrouw, samen met andere spulletjes, snel in haar handtas stopte was een klein pistool!

‘Ja hoor...’ zei Mark, Jims beste vriend, ‘...een pistool? Soms gaat jouw fantasie een beetje met je op de loop. Hij helpt een oud dametje en ziet een pistool. Zeker.’

Jim was na het voorval meteen naar Mark gereden. Mark die van een stevige griep aan het bekomen was en daarom al bijna twee weken binnen zat.

Jim zat in een gemakkelijke fauteuil tegenover zijn vriend die in zijn pyjama op de bank zat. Nou ja, zat... hij hing een beetje half onderuit in de bank en was duidelijk nog niet helemaal beter. Mark’s moeder had zojuist voor Jim een kop warme chocomelk gemaakt en hield zich verder in de keuken met het avondeten bezig.

‘Eet je mee, Jim?’ vroeg ze vriendelijk.

‘Nee, dank u. Thuis rekenen ze op me,’ antwoordde hij en keek Mark weer aan.

‘Ik meen het echt, Mark,’ zei hij, ‘ik heb echt een pistool tussen haar spullen zien liggen. En dan nóg iets...’

‘Oh, is er nog meer?’ viel Mark in. ‘Heb je nog meer wapens gezien? Misschien was het helemaal geen oud dametje. Misschien was ze wel een vermomde crimineel.’

‘Nou je het zegt...’ reageerde Jim meteen, ‘...ze had geen enkele moeite met bukken. Dat ging haar veel te gemakkelijk af. Alsof ze helemaal zo oud niet was. En dan haar stem. Ik schrok ervan. Het leek wel of haar stem plotseling veranderde. Ze wilde absoluut niet dat ik haar hielp haar spullen te verzamelen.’

‘Maar je zei dat er nog iemand was. Nog iemand die wilde helpen...’ zei Mark.

‘Klopt,’ zei Jim, ‘een jonge vrouw. Maar zij heeft verder niets gedaan. Ik denk dat zij ook geschrokken was. En verderop

stond een oude man toe te kijken. Hij deed ook helemaal niets. Keek alleen maar toe.'

Mark hield een zakdoek voor zijn mond en hoestte een paar keer.

'Luister eens, Jim,' zei hij nadat de hoestbui over was en hij een paar keer diep ademgehaald had, 'jij zoekt overal wat achter. Laat het nou maar gaan en vertel me eens wat je op school gedaan hebt. Heb je nog huiswerk voor me bij?'

'Goed, hoor,' antwoordde Jim die zich zeker niet bij het vreemde voorval neer wilde leggen, maar nu zijn beste vriend behulpzaam wilde zijn bij het doornemen van de leerstof van die dag. Hij haalde wat boeken uit de rugzak die naast hem stond, tevoorschijn en vertelde Mark wat er behandeld was.

Zo verstreek de tijd al snel en voor de twee het wisten was het alweer bijna etenstijd en moest Jim afscheid nemen.

Buiten was het inmiddels alweer donker geworden.

Hij sprak af de volgende dag weer op bezoek te komen en misschien zouden ze een spelletje ofzo kunnen doen.

De avond was voor zijn vriendin, Karin, die hij na het avondeten thuis zou ophalen waarna ze samen naar de bioscoop zouden gaan.

Mark hoorde de deur dichtslaan en zag zijn moeder hoofdschuddend de kamer terug binnenkomen.

Vragend keek hij haar aan.

'Wat denk je, ma? Je hebt vast gehoord wat Jim vertelde.'

'Dat heb ik gehoord, ja,' antwoordde ze zuchtend, 'en ik ben bang dat hij gelijk had. Jim is gewoon heel opmerkzaam en hij heeft het meteen door als er ergens iets niet klopt. En Jim kennende kun je praten wat je wil, maar als hij zich ergens in vastbijt laat hij niet meer los voor het opgelost is.'

'Dus Jim had het bij het rechte eind? Daar was ik ook al bang voor, maar ik deed maar of zijn fantasie hem parten speelde. Maar je hebt gelijk, ma, en eigenlijk wist ik wel dat ook hij gelijk had. Maar ik wil gewoon niet dat hij in problemen komt. Als hij zijn neus nou eens niet overal instak... Wat zou ik kunnen doen om hem uit de problemen te houden?'

Zijn moeder glimlachte.

'Zo snel mogelijk beter worden. Maar Jim is Jim en je kunt alleen maar zorgen dat je er bent wanneer dat nodig is.'

Mark zweeg even.

‘Goed, ma. Heb je dan nog een vitamine bruistablet voor me?’

De oude vrouw trok de grijze pruik van haar hoofd en veegde met een natte doek de schmink van haar gezicht.

Zo veranderde ze van een oude vrouw in een jonge man die zichzelf bekeek in de spiegel boven de wasbak en vervolgens zijn zwarte haren kamde. Terwijl hij dat deed overdacht hij wat er enkele uren geleden gebeurd was. Het plan was geslaagd, maar het voorval met die jongen liet hem niet los. Zou hij het pistool gezien hebben?

‘Hé! Schiet eens op! Ik wil ook van die troep af!’ klonk het vanuit de woonkamer en de man voor de spiegel draaide zich om.

‘Ga je gang maar,’ zei hij terwijl hij de kamer binnenliep, ‘al is het wel leuk te zien hoe jij er over veertig jaar uit zal zien.’

‘Ach, hou op,’ reageerde de oude man geïrriteerd met een stem die niet bij een oude man paste en hij stond op van de bank op een manier zoals een oude man dat nooit zou kunnen, ‘krijg het heen en weer jij. Door jouw gestuntel viel alles bijna in het water. Wie struikelt er nou op zo’n moment over zo’n stomme stoeptegels? En dan noem jij jezelf echt een professional?’

‘Er is toch niets aan de hand?’ zei de jonge man weer.

Hij liep naar de keuken om zichzelf een kop koffie in te schenken en vond dat alles best goedgegaan was, maar het beeld van die jongen die nieuwgierig naar zijn spulletjes had staan kijken bleef door zijn hoofd spoken.

De twee jonge mannen bevonden zich in een vrij klein huurappartement, drie hoog in een vier verdiepingen tellend appartementengebouw.

Eenvoudig ingericht, met laminaat op de vloer en gesloten lamellen voor de ramen. De muren waren in lichte, bruine kleuren geschilderd en het hele appartement was goedkoop ingericht met alleen de noodzakelijkste meubels.

Buiten de woonkamer en de kleine keuken telde het appartement twee slaapkamers, een wat grotere en een hele kleine en had het aan de achterzijde een klein balkon.

Het hele gebouw zag er redelijk netjes en onderhouden uit en

huisveste over het algemeen rustige bewoners. Het gebouw was het tweede in een rij van zes en men was erin geslaagd de buurt aardig groen te houden.

Veel bomen, struiken en grasveldjes om en tussen de gebouwen en parkeerplaatsen.

Geen slechte omgeving om in te wonen.

Al dachten de twee mannen daar anders over.

‘Ik zal blij zijn als we uit dit rotgat weg kunnen,’ zei de oude man die inmiddels eveneens opnieuw in een jonge man getransformeerd was en de keuken binnenliep.

‘Ach, broertje,’ zei de andere man met een kop koffie in zijn hand, ‘geduld. En zo slecht hebben we het hier nou ook weer niet. Koffie...?’

‘Nee, ik ga me eerst omkleden. Ik heb deze oude zooi nu lang genoeg aan. Blijf jij dit weekend maar in je ouwewijvenkleren lopen als je wil. Tot zo, broer,’ en hij verdween richting een van de slaapkamers.

De man nam een slok van zijn koffie en verbrandde daarbij zijn tong waardoor hij even een raar gezicht trok.

Hij dacht nog steeds aan wat er gebeurd was.

‘Zou die knul echt niets gezien hebben?’ mompelde hij zachtjes. ‘En dat gezicht komt me ergens bekend voor. Waar heb ik dat meer gezien?’

En zo mijmerde de man nog even door.

Niet wetende dat hij het gezicht van Jim zeker vaker gezien had.

Ook niet wetende dat hij het pad van Jim zeer binnenkort opnieuw zou kruisen en niet beseffende dat Jim de grootste bedreiging voor zijn plan zou gaan vormen.

Nee, die struikelpartij waarbij zijn pistool over de tegels was gekletterd was inderdaad niet zo handig geweest!

Ook Jim had nog niet het flauwste vermoeden waar hij in verzeild zou gaan raken.

Als hij dat geweten had, had hij misschien wel overwogen de hele zaak maar met rust te laten. Ook al was die kans ontzettend klein.

Natuurlijk liet ook het merkwaardige voorval hém niet los, zijn nieuwgierigheid was geprikkeld. Maar hij achtte de kans

dat hij de oude vrouw nogmaals zou tegenkomen of ergens zou kunnen terugvinden erg klein. Hij had haar nog nooit eerder gezien en bovendien raakte hij er steeds meer van overtuigd dat het om een vermomming ging.

Hij was stil aan tafel en hoorde maar half wat er gezegd werd. Zijn vader luisterde naar het gesprek tussen zijn moeder en zijn zusje, Sophie, van negen die vertelde wat ze op school meegemaakt had. Terwijl hij at probeerde Jim zich te herinneren wat er allemaal op de grond gelegen had.

Buiten het pistool dan.

Een zakdoek. Een borstel en een spiegeltje.

Die dingen had hijzelf weer in haar handtas gedaan. Maar wat lag er nog meer op de grond?

De vrouw had de rest bij elkaar gegraaid, maar hij had niet goed kunnen zien om wat voor spulletjes het ging.

Wacht even, hij had een sleutelhanger met sleutels eraan gezien. De sleutelhanger had de vorm van een opener. Zo een waar je een bierflesje mee open maakt. Welke vrouw heeft nu zo'n sleutelhanger? En er zal zeker geen oude vrouw zijn met zo'n ding.

Er was ook een boekje geweest.

Misschien een notitieboekje. En een balpen. Een blauwe balpen met een of ander logo. Er hadden ook wat muntjes gelegen. Muntjes van vijftig cent en twee munten van een euro.

'Wat denk jij Jim?' klonk de stem van zijn vader.

Het was nog niet tot hem doorgedrongen dat zijn vader probeerde hem bij het gesprek te betrekken en hij keek verschrikt op.

'Eh, sorry, pa. Wat was de vraag ook alweer?' vroeg hij.

'Lijkt het jou een goed idee om in het voorjaar op vakantie te gaan? Natuurlijk is er ook plaats voor je vriendin en Mark eventueel.'

Daar hoefde Jim niet lang over na te denken.

'Natuurlijk. Lijkt me geweldig. Een bungalowpark met een zwembad is altijd goed.'

'Mooi,' zei zijn vader, 'dan moeten we nu al boeken. Laten we er morgen maar meteen werk van maken en een park met overdekt zwembad in Nederland boeken.'

‘Dan ga ik er nu vandoor,’ zei Jim en legde zijn vork neer, ‘Karin verwacht me om zeven uur.’

Zijn moeder keek op de klok aan de muur.

‘Maar het is pas zes uur. Je bent veel te vroeg.’

Jim was al opgestaan en schoof zijn stoel onder tafel.

‘Ik moet nog even wat anders gaan doen, dus ga ik alvast maar. Tot later.’

Zijn vader en moeder keken elkaar aan en haalden hun schouders op.

‘Misschien moet hij nog een bosje bloemen voor haar gaan kopen,’ zei zijn vader nuchter.

‘Ja, ja,’ reageerde zijn moeder meteen, ‘Jim en een bosje bloemen. Hij is weer geheimzinnig aan het doen en je weet waar dat meestal op uitdraait.’

‘Ach,’ zuchtte zijn vader, ‘het is alweer lang geleden dat we de politie op bezoek hebben gehad...’

2. *Mysterieuze ontwikkelingen*

Enkele minuten later parkeerde Jim zijn mountainbike voor de tweede keer die dag op het trottoir waar de oude vrouw gevallen was.

Het was donker, er viel natte sneeuw en het was kouder geworden. Jim was goed aangekleed. Hij droeg hoge, stevige schoenen en een dikke winterjas met een warme muts. De warme handschoenen maakten het plaatje compleet. In tegenstelling tot die namiddag was er nu nauwelijks nog verkeer en kon hij in alle rust het trottoir afzoeken.

Tevergeefs, en hij besloot onder de lage haag die langs het trottoir liep te gaan zoeken.

Natuurlijk wist hij niet waar hij naar zocht, maar hij hoopte iets te vinden dat zijn vermoeden zou bevestigen. Hij wist gewoon dat er aan het plaatje van de oude vrouw iets niet klopte, en zijn intuïtie zat er maar zelden naast.

Misschien wel nooit.

Er waren veel spulletjes uit de handtas gevallen en misschien wel onder de haag terechtgekomen, dus...

Ja, hoor. Zijn handen waren nog maar net onder de haag verdwenen en hij dacht al iets vreemds te voelen. Hij had iets gevonden en hij glimlachte toen hij zijn handen terughaalde en naar het notitieboekje staarde.

Een doodgewoon notitieboekje!

‘Johan!’ riep de oudere broer vanuit het halletje naar de jongere die op de tweezitsbank voor de tv zat. De benen gestrekt op de salontafel. ‘Waar heb je je aantekeningen gelaten?’ klonk het opnieuw.

‘Wat?’ riep de jongere broer, die dus Johan heette, terug.

‘Je aantekeningen! Het lijstje dat je zou afwerken! Je had alles in een boekje genoteerd!’

Het bleef stil en de oudere broer stapte de woonkamer in.

‘Je had alles in een boekje opgeschreven. Waar is dat boekje gebleven? Ik heb overal gezocht, maar het is nergens te vinden.’

Johan haalde zijn voeten van de salontafel en ging rechtop

zitten.

‘Heb je in de handtas gekeken?’ vroeg hij.

‘Ja, in de handtas, in de zakken van je kleding, overal. Nergens te vinden.’

‘Dan moet ik het hier al ergens opgeborgen hebben.’

‘Dat mag ik hopen,’ en de stem van Johan klonk niet al te vriendelijk meer. ‘Ik denk dat jij het kwijtgeraakt bent. Het zou me niets verbazen als dat ook uit je handtas gevallen is en daar nog ergens ligt. Wat ben je toch een oen!’

‘Ik... ik heb het niet zien liggen. Ik zweer het je...’ zei Johan paniekerig, ‘...ik heb alles terug in mijn tas gedaan.’

‘Besef je wel dat we zonder jouw aantekeningen nog nergens zijn? Dat we wel opnieuw kunnen beginnen? Je hebt maanden werk in één klap teniet gedaan. Of weet je alles soms uit je hoofd?’

‘Maar Ton,’ stamelde Johan, ‘niemand kan er toch iets mee? Als het gevonden wordt weet iemand toch nog niet wat hij ermee aan moet? En bovendien, ik kan toch snel even gaan kijken? Misschien heb ik het zo gevonden.’

Ton draaide in het rond, nadenkend en Johan, zijn jongere broer kwaad aankijkend.

‘Vooruit dan,’ zei hij tenslotte, ‘laten we gaan zoeken. Wie weet...’

Zonder erin te kijken stopte Jim het boekje in zijn jaszak. Hij had geen zin zijn handschoenen uit te doen, daar vond hij het te koud voor.

Opnieuw stak hij zijn handen onder de haag in de hoop nog meer te vinden, maar deze keer zonder resultaat. Hoewel er meer wind op kwam zetten en het kouder werd besloot hij iets verderop te zoeken.

Er moest nog tijd zijn en het was niet ver naar Karin. Hij zou het in tien minuten kunnen fietsen.

Er waren nog geen voetgangers langsgekomen en zo nu en slechts een enkele auto. Nu liep hij langs de stoeprand en keek in de goot. Het flauwe lichtschijnsel van de enkele lantaarnpaal die er stond hielp niet echt en de natte sneeuw maakte het lastig iets van belang te onderscheiden in de goot. Hij hoopte zo nog iets te vinden wat zijn vermoeden zou

bevestigen en hij was vastbesloten er moeite voor te doen. Op een gegeven moment ging Jim zo op in zijn drang iets te vinden dat hij de auto die aan de andere kant van de weg stopte niet opmerkte.

De lichten gingen uit en het bleef stil.

‘Wat doet die gast daar?’ vroeg Johan die in de bijrijdersstoel naast zijn broer, Ton, zat.

‘Weet ik veel, maar het bevalt me niets. Eerst dat gedonder met jou, vanmiddag, en nu dit weer.’

‘Moet die gast met dit pokkeweer niet thuis zijn? Achter zijn Xbox of Playstation zitten ofzo.’

Ton zweeg en sloeg Jim belangstellend gade.

Toen was het opnieuw Johan die het woord nam.

‘Moeten we er niet naartoe? Straks vindt hij het boekje nog.’

‘Even wachten nog,’ antwoordde Ton geduldig, ‘en al vindt hij het, hij zal toch niet weten wat ermee te doen. Het kost ons alleen een hoop werk. Alles tot nu toe voor niets gedaan.’

‘Dat mag niet gebeuren,’ zei Johan en deed het portier open waardoor het binnenlicht aanflitste.

Dit zag Jim en hij keek meteen richting de auto.

‘Oen die je bent,’ reageerde Ton meteen, ‘hij heeft ons gezien. Maar wacht eens even, dat gezicht, die knul kennen wij!’

‘Verdraaid,’ zei Johan die zijn portier op een kier liet staan en achter Ton langskeek, ‘da’s die gast van vanmiddag. Da’s die bemoeial! Wat doen we?’

Ton dacht na en zei: ‘Hou dat portier maar even dicht. We wachten rustig af tot hij weg is en gaan dan zelf een kijkje nemen. Die knul kent ons niet en dat moeten we zo zien te houden ook.’

Heel even vroeg Jim zich af wat die twee mannen in de auto deden, maar hij stond er niet te lang bij stil. Naarstig zocht hij nog even verder en gaf het uiteindelijk maar op. Meer dan dat notitieboekje was er niet te vinden en het moest nu toch al bijna kwart voor zeven zijn.

Tijd om op te stappen en naar Karin te gaan.

Ondanks zijn dikke jas en met muts en handschoenen aan begon hij het toch kouder te krijgen. Bovendien was de natte sneeuw inmiddels overgegaan in regen wat het er niet aangenamer op maakte. Het was ook koud.

Hij stapte op zijn fiets en reed weg over het trottoir om iets verderop weer te stoppen en zijn verlichting uit te doen. Vervolgens draaide hij met fiets en al een kwartslag en keek naar de auto aan de andere kant van de weg.

Opnieuw flitste daar het binnenlicht aan en hoorde hij twee portieren dichtslaan.

In het flauwe schijnsel van de lantaarnpaal dacht hij twee figuren te onderscheiden. Een wat langere man en een kleinere. Hij zag hoe de twee de weg overstaken en eveneens begonnen te zoeken op de plaats waar hijzelf net gezocht had. *Merkwaardig*, dacht Jim bij zichzelf, *wat heeft dát te betekenen?*

Zijn nieuwsgierigheid was gewekt, voor zover dat al niet gebeurd was, en hij spande zich in om de twee figuren goed te kunnen zien, daarbij ervoor zorgend zelf buiten beeld te blijven.

Daarom ging hij wat achteruit en hield zich in de duisternis zo stil mogelijk.

Hij zag hoe de twee mannen de plek op dezelfde manier afzochten als hij zojuist gedaan had en vroeg zich af of zij misschien iets gevonden hadden. Uiteindelijk gaven ook de mannen het op en liepen terug naar de auto.

Wat had Jim graag het kenteken van de auto, of de gezichten van de mannen gezien, maar dat was onder de gegeven omstandigheden onmogelijk. Ze waren gewoon te ver weg, het was te donker en de regen die steeds harder neerletterde maakte het zicht er niet beter op.

Zou hij de auto volgen?

Het zou niet gemakkelijk zijn, maar hij bedacht zich geen moment.

Terug op het zadel zette hij de achtervolging in toen de auto wegreed. Hij had alleen het rode achterlampje van zijn fiets ingeschakeld. De verlichting aan de voorzijde liet hij uit.

De auto reed snel, misschien wel té snel gezien de slechte weersomstandigheden en Jim moest alle zeilen bijzetten om hem bij te houden, daarbij ervoor oppassend er niet op een glad stuk onderuit te gaan. De auto reed door het centrum van de stad, waar meer verkeer was, maar waar Jim hem goed kon bijhouden, gewoon door de fietspaden te blijven

volgen.

Uiteindelijk verlieten ze het centrum weer en voerde de rit naar de rij van zes lage appartementengebouwen waar de auto parkeerde bij het tweede. Vanaf grote afstand zag Jim de twee mannen uitstappen en het appartementengebouw binnengaan.

Toen durfde hij dichterbij te komen.

Hij fietste naar de auto, die hij fotografeerde met zijn mobiel en hetzelfde deed hij met de kentekenplaat. Toen draaide hij zich met fiets en al snel om om te zien in welk appartement het licht aangedaan werd en stapte toen pas af.

Toen bij een van de appartementen het licht aanging vroeg hij zich af welk huisnummer het zou hebben en had wel een idee om daar achter te komen.

Al was het wel een gewaagd idee.

Hij keek naar het belbord en drukte gewoon op de bel, linksboven.

Even bleef het stil... toen kwam er een reactie.

'Ja, met Peterse. Wat wilt u?' zei een vrouwenstem.

'Sorry voor de overlast, maar ik heb op de verkeerde bel gedrukt. Ik moet bij uw burens zijn,' zei hij zo onschuldig mogelijk.

Weer bleef het stil.

'Geeft niet,' klonk de vrouwenstem toen, *'komt u maar binnen.'*

Er klonk een "klik" en een zacht gezoem en Jim schoot snel naar binnen.

En nu maar hopen dat de vrouw me niet voor haar deur staat op te wachten, dacht hij.

Hij liep de trappen op, meteen door naar de derde verdieping tot hij bij de deur van het bewuste appartement was aangekomen en keek naar het huisnummer. Nummer 76. Zoals bij de meeste voordeuren was ook hier geen naamplaatje aanwezig dus begaf hij zich weer naar beneden en ook nu had de vrouw die open had gedaan zich niet laten zien.

Tot zijn grote opluchting.

Eenmaal weer buiten, voor het belbord staande zocht hij naar het nummer.

Hij had het al vrij snel gevonden en las de naam op het